

M E N Ú

[Informacions](#)
[Homilies](#)
[Reflexions](#)
[Full Parroquial](#)

S E G U I D O R

[S O B R E J O](#)
[C A S A L C A L A S S](#)
[V I S U A L I T Z A E L](#)

A R X I U D E

▼ 2012 (28)

▶ juliol (2)

▶ juny (4)

▶ maig (4)

▼ abril (4)

[Homilia del diumenge](#)

29/04/2012 del P. Josep
M^a Ba...

[Homilia del diumenge](#)

22/04/2012 del P. Josep
M^a Ba...

[Homilia del diumenge](#)

15/04/2012 del P. Josep
M^a Ba...

[Homilia de Pasqua](#)

08/04/2012 del P. Josep
Mª Balce...

▶ març (5)

▶ febrer (4)

▶ gener (5)

▶ 2011 (57)

D I U M E N G E 1 5 D ' /

Homilia del diumenge 15/04/2012 del P. Josep Mª Balcells

LA FE ÉS UN MISTERI

Un, en raó d'haver viscut amb més o menys intensitat, arriba a pensar i a sentir que tot en la vida està com embolcallat de misteri. No és allò ignorat per desconeixement. "En sentit estricte –dirà Torralba– és allò

que roman ocult, allò que no es percep pels sentits, ni s'aclareix amb la raó científica. Afegirà: "El misteri no és allò que pot arribar a tenir solució, una explicació. Pertany a un ordre distint. La intel·ligència espiritual topa amb el límit d'un abisme que no és exterior, sinó que resideix en el més íntim d'ella. El misteri és un límit, però és a la vegada, un estímul". És un saber que no saps, intuïnt-ne de més, un creure que hi ha més densitat en tot i en tots, més del que un arriba a percebre. I això, en un senzill però a la vegada directe esguard, bé sigui a la natura, a les coses, a allò que succeeix, a allò que "sospito" en aquest i en aquest altre, (més enllà de la consciència que ells mateixos en puguin tenir), bé també aplicable a un mateix, com a misteri. (Se m'imposa un entreacte... En una pausa llarga de l'escriure vaig seguint ocasionalment la lectura començada del llibre "Amb Déu o sense". Carteig entre en Torralba i en Villatoro i, que entre altres provocacions, hi trobo aquesta frase: "Una constel·lació de déus que fan pampallugues en el nostre horitzó mental ens entreté el diumenge a la tarda, ens fa accelerar el cor i gaudir de jugades magistrals, però, vistos de prop estan fets de la mateixa pasta que nosaltres. Aquest Déu abisme en què jo crec, aquest Déu sense forma, aquest Déu que, com un àcid càustic, desfà les imatges dels petits déus, és el Déu oceà, com diria sant Agustí, el Déu totalment altre, en paraules de Soren Kierkegaard, que sempre és més gran que allò que puguem imaginar, pensar o encabir en les nostres metàfores o paràboles". ¡Què n'és d'incommensurable el clàssic "Coneix-te tu mateix!". A això un hi pot aproximar-se, endinsant-se en successives mesures o tongades noves- imai del tot, ni de bon tros!- ja en només paràmetres humans. Tot té més profunditat de la que apareix. Constatar-ho i valorar-ho amb capacitat de meravella i d'estupor, ja ens porta pel camí de la qualificació del viure: veure-hi més i més endins... El "misteri" és connatural al que en Torralba en dirà la intel·ligència espiritual. La descriu, com altres semblantment, en el que especifica com a poders de la intel·ligència espiritual: N'especifico alguns: "La recerca del sentit, el preguntar últim, la capacitat de saber-se distanciar, l'autotranscendència, la meravella, l'autoconeixement, la facultat de valorar, el gaudi estètic, la recerca d'una saviesa, el sentit de pertinença al tot, la crida interior", etc. No és sol en afirmar-ho. Ja altres autors en fan ressenya. El Pare Ramon M. Nogués en la seva darrera obra "Cervell i transcendència" hi incideix en parlar del tot, del dalt, del baix i de l'altre. També en Panniker parla, en

sentit molt afí, de la Tercera Dimensió. Tot adquireix un gruix, de bones a primeres, insospitat. Tot això em porta com de la mà a la plausibilitat del món de la fe en termes ja religiosos. Permeteu-me de fer esment de Joan de la Creu, ja portada les coses més enllà del freqüent, ja en plena mística: “En la noche dichosa/ en secreto, que nadie me veía/ ni yo miraba cosa, sin otra luz y guía/ sino la que en el corazón ardía./ Aquesta me guiaba/ más cierto que la luz del mediodía”. I encara més: En Pié parla de la fe com a il·luminació, prenent peu de l'expressió de sant Agustí: “El mestre interior” que atrau des de dins els pensaments i els sentiments cap a la comunió amb ell i ens permet de veure i sentir-ho tot d'una forma nova.

La fe religiosa és en sí mateixa un misteri. No sabem ben bé d'on prové, quan pren cos en un mateix. Com va engrandint-se o com es va fonent. No sabem per què en tenim nosaltres, i altres, no. La fe és acuitat, lucidesa. Té molt i tant a veure amb la visió assertiva de les coses precisament invisibles. No les veus però les afirmes i, com més les afirmes, més intensament les veus o les preveus. Hi ha un món tot altre en el món itant i tot nostre! La fe ens porta a fer l'afirmació del Déu que no veus –no l'ha vist mai ningú, fora, tal i com ho digué Jesús d'Ell mateix i d'aquells a qui Ell els ha donat aquesta “capacitat”. L'objecte de la fe sempre és Déu, en primera instància. Un Déu afirmat, més enllà de qualsevol lògica; diguem-ne en sentit ple, més enllà de tota evidència.

Veure, endevinar el món visible i invisible, i l'arquitectura i els seus fonaments, això és el miracle de la fe. Misteri i miracle aquí són equivalents. I Déu no com a TOT de tot, com a panteisme, sinó com un Déu personal. Un Déu que ha fet història en fer creació i que la segueix fent en successives intervencions, les que en el poble d'Israel en diran gesta. Manifestacions o teofanies, més entenedores en els resultats d'un missatge que en la visualització d'un rostre i unes mans creadores que no té. Ens trobem més enllà de tot antropomorfisme. Fins que “arribada l'hora”, ha pres rostre humà en la més agosarada acció i manifestació en la història concreta i datable. Jesús té “carnet d'identitat”, excuseu la impropietat. “Ara –dirà Benet XVI- la Paraula no tan sols té una veu, sinó que té un rostre que podem veure: Jesús de Natzaret”.

Des de l'“esdeveniment” Jesús de Natzaret, la nostra fe, evidentment cristiana, fa definitivament referència a Jesús que en vida, mort i resurrecció ens ha donat i promès el sentit del viure més ple. Hi hem de destriar dos misteris en un de sol: Saber que en Jesús es dóna la plenitud humana, no sols la personal, sinó l'arquetípic: (“De la seva plenitud tots en rebem gràcia sobre gràcia”) I la divinitat que per definició sempre és plenitud en ella mateixa. Dirà Pau als colossencs: “Perquè en Ell resideix corporalment tota la plenitud de la divinitat, i vosaltres heu arribat a plenitud gràcies a Ell que és cap de totes les potències i autoritats”. “Ell és la imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat per Ell totes les coses... Tot ha estat creat per Ell i destinat a Ell... Tot es manté unit gràcies a Ell. Ell és també el cap del Cos que és l'Església. Ell és l'origen, el primogènit dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en Ell tota la plenitud, Déu volgué reconciliar-ho tot per Ell i destinar-ho a Ell, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist... Cal, però, que us mantingueu fermes en el fonament de la fe, sense deixar-vos apartar de l'esperança que us promet l'evangeli que heu sentit i que ara ha estat anunciat a la humanitat sencera arreu de la terra. És d'aquest evangeli que jo, Pau, sóc servidor”.

Un altre misteri hi va inclòs. El del més enllà, el que emblemàticament en diem Resurrecció. Trencacolls de tot pensar i desig humà de segles, expressat impròpiament com a immortalitat, molt millor dit per la nostra fe com a vida nova,

ressuscitada. Vèncer la mort és un altre dels misteris-límits.

La nostra fe fa definitivament referència (l·ligam, compenetració, relació de causa – efecte) a Jesús de Natzaret que en vida, mort i resurrecció ens ha donat el sentit més ple, distint en qualificació, del nostre viure.

La fe és una “virtut”, que vol dir una capacitat, una fortalesa, una certesa que permet veure el present com a eternitat i l’eternitat com a present, que ens qualifica el veure i el viure més enllà de tota expectativa. La fe es viu com a constatació de “poder” existencial. T’inaugura un Credo diví. Tot ho lliga, tot ho relaciona. L’infinit amb l’infinitesimal.

És virtut “teològica” que vol dir que té com a principi, com a motiu, com a objecte i com a terme el mateix Déu, el Déu Pare, revelat en i per Jesucrist.

És operació de la “gràcia”. Un poder vingut, no esdevingut per causes concretes. És una teofània a nivell personal. Ell n’és l’operador, no sé com dir-ho millor. Déu actua a través de la fe. Tot pren principi de la fe donada. I és amb la visió (del ulls de la fe) que resulta tot una altra cosa, una dimensió nova, plena.

És virtut clarament “pasqual”. Hi ha hagut una revelació, un haver rebut com a do, com a gràcia, res de mereixements. Jesucrist ha assumit en la seva persona tota personificació del Bé per transmetre-nos-el, i tota polarització del Mal per vèncer-lo per a nosaltres. “Res de tot el que és humà no li és aliè”. En ell desemboquen tots els possibles humanismes. En Ell pren cos tota l’escala d’humanització de la nissaga humana. N’és el punt i confluència Omega. I nosaltres estem invitats a fer camí d’humanització creixent, a imatge i semblança de Jesús, el Senyor.

Redescobrim sempre amb major o distinta intensitat el sentit primordial de la fe: és l’atri de la gràcia, en sentir, en saber, en voler i en fer. Tot hi queda transfigurat. La fe esdevindrà esperança i s’acomplirà en la caritat. La fe dirà desconcertadament, a primera vista Péguy: “La fe és evident. La fe va tota sola. Per creure no s’ha de fer res més que deixar-se anar, no s’ha de fer res més que observar. Per no creure caldria violentar-se, turmentar-se, torturar-se, contrariar-se. Resistir-se. Agafar-se del revés, girar-se del revés. Capgirar-se. La fe és tota natural, tota anant, tota simple, tota vinent. Tota bona vinent. Tota bella anant, és una bona dona que coneixem, una bella bona dona, una bona vella parroquiana, una bona dona de la parròquia, una àvia vella, una bona parroquiana. Ella ens explica històries del temps antic, que s’ha esdevingut en el temps antic”.

“Per no creure, fill meu, ens hauríem de tancar els ulls i les orelles. Per no veure, per no creure”.

¡Ai, senyor Péguy, i qui tingués la fe com la descric! Senyor, ja crec, ja, però augmenta més i més la meua fe precària, pobreta. Acabo amb el final de l’evangeli d’avui: Jo, Senyor, vull ser com Tomàs, el Tomàs d’avui, no el del diumenge passat, segons la narració de l’evangeli. Joan havia de ser qui ens ho narrés; no podia ser altre: “No siguis tan incrèdul. Sigues creient. Tomàs li respongué: ¡SENYOR MEU I DÉU MEU! Arrodonim les coses per bé: “Jesús li diu: ¿Per què m’has vist has cregut?” Ara ve la bona que ens és dita particularment per a cadascú: FELIÇOS ELS QUI CREURAN SENSE HAVER VIST”.

Encara repicó: “Els (miracles) que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fil de déu, i, havent cregut, tingueu VIDA en el seu nom”. Tot Joan, a l’evangeli i a les cartes està ple de fe; Pau, no diguem, altre tant. I, si voleu gaudir-gaudir amb la vostra fe, llegiu, reseu, canteu els salms. Cosa bona,

a fe.

“Aquesta és la fe de l'Església”. “Aquesta és la victòria sobre el món: la NOSTRA FE.

Pasqua sense una fe repolida no s'entén de cap de les maneres. Amén és expressió de l'AT. que ve a ser com un acte de fe. Fem-lo ben esplendorós i sonor.

Diumenge II de Pasqua, dia de l'octava de Pasqua, 15 d'abril de 2012 Barcelona

P U B L I C A A S T A L P E C R A : L I A S S A N S
E T I Q U E T E S H D M I C L O M E N T A R I S 2 :

C A P C O M E N T A R I :

[Publica un comentari](#)

[Entrada més recent](#)

[Pàgina d'inici](#)

[Entrada més antiga](#)

Subscriure's a: [Comentaris del missatge \(Atom\)](#)